

Europa en Solvency II: Een level playing field of toch een ongemakkelijk keurslijf?

Solvency II is nu bijna vier jaar van kracht als prudentiële wetgeving voor de meeste verzekeraars die in Europa verzekeringen verkopen. Solvency II is met name ontwikkeld in het eerste decennium van deze eeuw en moest de polishouders uit verschillende landen eenzelfde soort bescherming bieden binnen de interne markt van de Europese Unie. Om dit te bereiken is een prudentieel regime opgesteld waar alle Europese verzekeraars aan moeten voldoen. De kapitaalsvereisten worden berekend, als default, met de standaard formule. Deze standaard formule gaat uit van de notie van 'de gemiddelde Europese verzekeraar'.

ONE SIZE FITS ALL: HET ONTSTAAN VAN DE GEMIDDELDE VERZEKERAAR

Hoe fijn is het om te weten dat je als verzekeraar in ieder land van de Europese Unie weet aan welke eisen je moet voldoen en op dezelfde manier wordt bekeken door de toezichthouders? En dat je als polishouder overal dezelfde bescherming geniet? Maar, is dat zo? Is dit ene regime wel zo passend? Duidelijk is dat de verzekeraars in Europa te maken hebben met verschillende onderliggende wetgeving, met verschillende historie in de ontwikkeling van de verzekeringen, met in het verleden afgesproken garanties en opties, verschillende toezichthouders en verschillen in mondige polishouder en andere stakeholders. Eigenlijk kun je je afvragen of niet alle verzekeraars qua risicoprofiel van dit 'gemiddelde' juist afwijken.

Sinds de invoering van Solvency II heeft deze wetgeving een aantal veranderingen doorgemaakt. Zo is er nieuwe wetgeving voor securitisaties ingevoerd, heeft de Review 2018 tot nieuwe wetgeving geleid en zijn we op dit moment, als stakeholders, bezig met de

Drs. M. Filippo is Senior manager prudential supervision bij Achmea.

volgende wetgevende aanpassing te weten de 'Review 2020'. Met name deze laatste laat zien dat het 'gemiddelde' toch wel lastig is te bepalen.

REVIEW 2020: TEGENSTELLINGEN WORDEN ZICHTBAAR

De 'Review 2020' is feitelijk een allesomvattende review van de Solvency II wetgeving. De Europese Commissie moet voor het einde van 2020 een wetsvoorstel aanbieden aan de Europese Raad en het Europese Parlement. De Europese Commissie heeft aan EIOPA gevraagd om een advies te geven op een 19-tal onderwerpen. Onderwerpen zoals het herzien van de Long term guarantee package als uitvloeisel van de Omnibus II wetgeving (Volatility Adjustment, Matching Adjustment, Extrapolatie, aandelen risico en overgangsmaatregelen) tot en met disclosures (SFCR, RSR en QRTs) en nieuwe onderwerpen zoals macroprudentiële instrumenten.

EIOPA is op 15 oktober een consultatie gestart met betrekking tot deze onderwerpen. Ogenschijnlijk één gezamenlijk beeld vanuit alle Europese toezichthouders. Maar hoe zit het met de Europese verzekeraars?

Ook de Europese verzekeraars hebben kennis genomen van het verzoek van de Europese Commissie aan EIOPA, hebben de 19 onderwerpen geanalyseerd en ? Geen opiniestuk, geen position paper, geen common view. Waarom niet, kun je al snel denken. Er is toch een gemeenschappelijk doel? Dat klopt, maar dan komen we toch weer terug op die ene 'gemiddelde Europese verzekeraar'. Deze is nog steeds niet gevonden.

Laten we inzoomen op de LTGA-package. Deze bestaat uit een Matching Adjustment, die alleen door verzekeraars in Spanje en het Verenigd Koninkrijk gebruikt worden. De Volatility Adjustment wordt door vele verzekeraars gebruikt maar in een aantal landen aangevuld met een Dynamische Volatility Adjustment voor intern model verzekeraars. Bij de bepaling van de risicovrije rentecurve zijn het Laatst Liquide Punt en de verdere extrapolatie naar een Ultimate Forward Rate belangrijk voor onder andere Nederland en Duitsland. Tenslotte zijn er overgangsbepalingen, die noodzakelijk geacht worden voor Duitse levensverzekeraars maar ook specifieke bepalingen voor de kapitaalsvereisten voor aandelen wat weer erg belangrijk is voor Frankrijk. Alle maatregelen worden dus erg divers gebruikt binnen Europa en ook toezichthouders gaan er divers mee om. De impact van het wel/niet gebruiken van de maatregelen is dan ook groot op landenbasis en op individuele basis.

WAT WIL IEDEREEN?

Zoals al eerder gememoreerd, heeft ieder land zijn eigen historie in verzekeringen als ook lokale wetgeving en daarmee een eigen belang bij bepaalde voorzieningen in de Solvency II wetgeving¹. Op onderdelen zijn de landen en verzekeraars het eens. Maar er zijn ook zeker onderwerpen waar de meningen en visies flink uiteen lopen.

Spanje wil graag de MA behouden, ten koste van alles. Als gevolg van de Brexit, is Spanje nog het enige land in de EU die de MA hanteert. Hoe *sustainable* is dit binnen een Europese interne markt? Frankrijk wil graag een minder stringente behandeling van aandelen hebben (dit is

al een streven sinds 2007, veel Franse verzekeraars hebben een behoorlijke aandelenportefeuille als investeringen ter dekking van hun verzekeringsverplichtingen). Italië wil graag een verbetering van het 'country mechanisme' hebben en de VA in het algemeen. Ze zijn in Italië echter niet voor een dynamische VA, omdat ze bang zijn voor een kapitaalsvereiste voor overheden (veel interne model gebruikers welke een DVA gemodelleerd hebben, hebben wel een kapitaalsvereiste voor overheden berekend). Duitsland wil graag een verbeterde VA, maar geen verandering in de parameters van de risicovrije rentecurve. Het Verenigd Koninkrijk is met name bezig met de gevolgen van de Brexit. Zij treden niet meer actief op de voorgrond, maar volgen meer. Nederland wil graag een verbetering van de VA en de mogelijkheid om de MA meer te mogen toepassen. Denemarken wilde zo min mogelijk veranderingen, omdat alles toch al ingevoerd is. En de andere landen zijn (nog) stil. Probeer hieruit maar eens één standpunt te genereren.

Een voorbeeld: we willen de VA verbeteren, maar de Spanjaarden willen niet dat iets aangepast wordt wat hun MA-toepassing kan verstoren. We willen een DVA invoeren om tot een juist risicoprofiel te komen voor vastrentende waarde in een 'going concern', maar de Italianen zijn bezorgd dat dit ook tot een kapitaalsvereiste voor overheidsobligaties leidt. En let op: niet iedere lidstaat wordt op eenzelfde manier geraakt door veranderingen in LLP of extrapolatie.

EIOPA, DE REDDINGSBOEI

In voorbereiding op de consultatie vanuit EIOPA hebben de Europese verzekeraars dus geen eigen gemeenschappelijk voorstel kunnen uitbrengen. Teveel tegenstellingen en angsten, teveel onzekerheden. Op 15 oktober heeft EIOPA haar voorlopige advies en opties ter consultatie aangeboden aan de Europese stakeholders. Het lijkt erop dat hierdoor de onderliggende verschillen bijgelegd worden en toch een 'gemiddelde Europese verzekeraar' als perspectief is neergezet door

de Europese Toezichthouder. Een eenduidig antwoord vanuit de Europese verzekeraars is nodig als tegenwicht, nationale belangen zullen in deze context moeten liggen. De Europese Commissie krijgt dan een meer evenwichtig beeld voorgeschoteld.

EEN EENDUIDIG ANTWOORD VANUIT DE EUROPESE VERZEKERAARS IS NODIG ALS TEGENWICHT

LEVEL PLAYING FIELD VERSUS 'ONE SIZE FITS ALL'

Solvency II zoekt graag naar een level playing field binnen de Europese Unie. Dat is gunstig voor de interne markt. Daar profiteren we allemaal van. Echter, betekent dit dat iedereen precies hetzelfde moet doen, eenzelfde keurslijf moet hebben? Ik ben van mening dat een 'level playing field' niet betekent dat er een 'one size fits all' moet zijn. Level playing field betekent dat de principes van Solvency II overal gehandhaafd worden, maar met in achtname van de lokale wet- en regelgeving. Echter, eenzelfde risico binnen meerdere lidstaten zal op eenzelfde manier behandeld moeten worden om daarmee, tot eenzelfde kapitaalsvereiste te kunnen leiden. Geen ruimte voor 'regulatory arbitrage'. Een 'one size fits all' kan alleen gerealiseerd worden wanneer alle onderliggende wet- en regelgeving op terreinen als belastingen, sociale zekerheid en aansprakelijkheid identiek zijn. Dat lijkt me zeker nog een brug te ver. ■

1 – De volgende paragraaf betreft voorlopige posities zoals deze golden in het begin van 2019 in de diverse discussies.

Seminar Grip op datakwaliteit in de financiële sector

SAS Nederland | Huizen | 6 februari 2020 | 7 PE-punten

Actuarieel Instituut

